

Arrest

nr. 253 590 van 28 april 2021
in de zaken RvV X / IV en RvV X / IV

In zake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. CHATCHATRIAN
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien de verzoekschriften die X en X, die verklaren van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, op 17 juli 2020 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 15 juni 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikkingen van 25 februari 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 maart 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat M. KALIN *loco* advocaat H. CHATCHATRIAN en van attaché H. NUYTS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De verzoekende partijen verklaren de Salvadoraanse nationaliteit te bezitten. De eerste verzoekende partij verklaart geboren te zijn op 15 augustus 1996. De tweede verzoekende partij verklaart geboren te zijn op 15 mei 1998.

De verzoekende partijen verklaren het Rijk te zijn binnengekomen op 6 juni 2019. Op 13 juni 2019 dienen de verzoekende partijen een verzoek om internationale bescherming in.

Op 20 februari 2020 worden de verzoekende partijen gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS).

Op 15 juni 2020 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen ten aanzien van beide verzoekende partijen een beslissing waarbij zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd. Dit zijn de bestreden beslissingen, die luiden als volgt:

1.1. Ten aanzien van R.A.S.N. (hierna: eerste verzoekende partij):

A. Feitenrelaas

U bent een El Salvadoraans staatsburger geboren en getogen in de stad San Miguel gelegen in het gelijknamige departement. U woonde er met uw vrouw en zoontje in de colonia Aurora tot in januari 2018. Hierna woonden jullie tot aan uw jullie vertrek bij uw neef in Zacamil gelegen in de regio San Salvador.

In januari 2016 startte u een eigen zaak waar u meubels, computers en andere producten verkocht. Op 4 mei 2018 kwamen er twee mannen uw zaak binnen en ze vroegen hoeveel de zaak waard was en welke investeringen er waren gedaan. U zei tegen hen dat u dat niet wist omdat u slechts een bediende was, hoewel u eigenlijk de eigenaar van de zaak was. Ze zeiden dat dit geen probleem was en vertrokken weer. Op 28 mei 2018 rond 10 uur 's ochtends kwamen opnieuw 4 bendeleden naar de zaak. Ze bedreigden u, zeiden dat u had gelogen en scholden u uit. Ze zeiden dat u hen bedrogen had en nu met hen moest samenwerken. Vanaf dan moest u 20 dollar per maand betalen. U betaalde dit 4 keer. U opende tussen september 2018 en december 2018 een tweede zaak en verdeelde uw tijd tussen de twee winkels. Op 28 september 2018 's morgens kwamen de bendeleden terug. U was niet aanwezig, maar uw werkneemster wel. Ze bedreigden haar en vroegen waar u was. Vanaf die dag verhoogden ze de renta en moest u 20 dollar per week afgeven. Daarna kwamen op 27 november 2018 opnieuw drie bendeleden langs toen uw vrouw alleen in de winkel stond. Ze vroegen opnieuw waar u was en waarom u niet betaald had. Ze zeiden dat ze jullie al gewaarschuwd hadden en dat ze het beu waren dat u niet had betaald. Hierna kwamen ze op 21 december 2018 met drie of vier bendelen binnen in uw zaak en sloten de deur. Ze sloegen spullen in de vitrine kapot en namen producten mee. Ze sloegen u ook op uw gezicht waardoor u op de grond viel en later naar de dokter moest. Ze vroegen waarom u niet had betaald en zeiden dat ze uw vrouw zouden verkrachten en uw kind zouden doden indien u niet met hen zou meewerken. Hierna besliste u om uw handelsactiviteiten te staken. Tussen 21 december 2018 en 10 januari 2019 kwam er nog een man langs die u waarschuwde dat het niet bij een waarschuwing zou blijven en uw familie de volgende keer aan de beurt zou zijn. Op 10 januari 2019 verhuisde u met uw gezin naar uw neef in Zacamil waar u verbleef tot aan uw vertrek naar België. Uw partner kreeg in februari 2019 bedreigingen via Facebook en u kreeg eveneens berichten via WhatsApp met bedreigingen van bendeleden. Daarvoor had u, toen uw winkels nog open waren, meermaals dreigbrieven ontvangen. U ging naar het openbaar ministerie waar u deze informatie neerlegde, alsook foto's van de bendeleden en video's. Toen u terugging naar het ministerie kreeg u geen antwoord. U ging hierop naar de ombudsman voor mensenrechten en uit hun onderzoek bleek dat het openbaar ministerie geen bewijzen of info meer had over uw zaak.

Op 4 juni 2019 reisde u, samen met uw echtgenote S.B.D.A. (CGVS X; O.V. X) en jullie minderjarige zoon R.S.,J.N., per vliegtuig naar België. U kwam aan in België op 5 juni 2019 en diende een verzoek om internationale bescherming in op 13 juni 2019.

Ter staving van uw verzoek legt u volgende documenten neer: uw paspoort; de paspoorten van uw partner en zoon; uw identiteitskaart en deze van uw partner; belastingsaangiftes; dreigberichten verstuurd via Facebook; dreigberichten verstuurd via WhatsApp; een handgeschreven dreigbrief; facturen van uw winkel; een klacht die u neerlegde bij het bureau voor de verdediging van mensenrechten; een verslag van het onderzoek van het bureau voor de verdediging van mensenrechten; uw huwelijksakte; een brief van uw advocaat in El Salvador; een bewijs van tewerkstelling dd. 2015; een medisch attest dd. 21 december 2018 en de vliegtickets van u en uw gezinsleden.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Vooreerst dient opgemerkt dat, zelfs al blijkt uit de beschikbare informatie dat de georganiseerde misdaadgroepen actief in El Salvador een grote invloed kunnen uitoefenen op het sociale, economische en politieke leven aldaar en dat deze bendes door sommige bronnen bestempeld worden als een de

facto autoriteit, dan nog pogen deze bendes eerder door middel van criminele activiteiten hun economische en territoriale positie te behouden en stellen we vast dat de drijfveer van daden van vervolging veeleer economisch is en geenszins politiek gemotiveerd (cf. COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 15 juli 2019 (beschikbaar op https://www.cgpa.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20190715.pdf). Bijgevolg is in verzoeken om internationale bescherming waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, de reden van de vervolging veelal niet politiek maar puur crimineel en economisch van aard en is er geen band met de Conventie van Genève op basis van (toegeschreven) politieke overtuiging aanwezig. Dit is bijvoorbeeld het geval in situaties van afpersing en vervolging omwille van financiële redenen.

Ook een band met de Conventie op basis van het behoren tot een sociale groep is in de context van vervolging waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, niet vanzelfsprekend. Om tot een sociale groep te behoren dient men immers te beantwoorden aan de definitie van een sociale groep zoals weergegeven in artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet. Volgens deze bepaling moet een groep worden geacht een specifieke sociale groep te vormen als leden van de groep een aangeboren kenmerk vertonen of een gemeenschappelijke achtergrond hebben die niet gewijzigd kan worden, of een kenmerk of geloof delen dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel is, dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven, en wanneer de groep in het betrokken land een eigen identiteit heeft, omdat zij in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd. Aldus is het enkele feit te behoren tot een groep die omwille van geldelijke redenen wordt vervolgd, bijvoorbeeld door middel van afpersing, onvoldoende om als een sociale groep te worden beschouwd in de zin van artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet.

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een gegronde vrees voor vervolging heeft zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève. U maakt evenmin een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) of b) van de Vreemdelingenwet aannemelijk.

U verklaart El Salvador te hebben verlaten omwille van problemen met de bende MS13. U moest sinds mei 2018 renta betalen en nadat u in december een betalingsachterstand opliep, sloegen de bendeleden u in elkaar en werden u en uw echtgenote meermaals bedreigd (CGVS, p. 12). Deze problematiek situeert zich geheel in de gemeenrechtelijke sfeer en heeft geen uitstaans met één van de criteria van de Vluchtelingenconventie. Bijgevolg kan u de status van vluchteling niet worden toegekend. Evenmin kan u de status van subsidiair beschermde worden toegekend op basis van artikel 48/4, §2 b) van de gecoördineerde Vreemdelingenwet worden toegekend. Dit omdat er geen geloof kan worden gehecht aan uw verklaarde problemen met de bende MS13.

Ten eerste komen uw verklaringen over het incident in september niet overeen met deze van uw echtgenote. Zo stelt u dat u op 28 september zelf niet aanwezig was en dat er een werkneemster in de winkel stond. De bendeleden bedreigden haar, vroegen waar u was en zeiden dat u vanaf dan elke week 20 dollar zou moeten betalen (CGVS, p. 12). Gevraagd waar u was op 28 september zegt u dat u goederen was gaan kopen. U verklaart eveneens dat uw vrouw in een winkel was. Gevraagd wie er aanwezig was in de winkel, zegt u dat u zich niet goed kan herinneren of uw vrouw of uw bediende in de winkel was. Wel zegt u dat u zeker bent dat u zelf niet in de winkel was omdat u om goederen was gegaan (CGVS, p. 18). Gevraagd of u zeker bent dat u niet thuis was op 28 september zegt u dat u er niet was en pas 's avonds naar daar bent gegaan om uw goederen af te zetten (CGVS, p. 19). Uw vrouw verklaart echter dat het incident met de bediende op 27 september gebeurde. Ook zegt ze dat u zich in het huis bevond en de bediende werd verplicht om u te gaan halen. U kwam dan naar buiten, waarna ze u bedreigden en zeiden dat u vanaf dan 20 dollar per week in plaats van per maand moest betalen (CGVS echtgenote, p. 9). Geconfronteerd met deze verklaringen zegt u dat u alles door elkaar haalt en enorm nerveus bent. Ook zegt u dat u zich de dag herinnert, maar de datum niet. Gevraagd of het wel degelijk klopt dat uw bediende u kwam zoeken, verklaart u dat ze bij u is gekomen, zei dat u naar hen moest gaan en dat ze u dan vertelden dat u vanaf dan 20 dollar per week moest betalen (CGVS, p. 19). Het is echter niet geloofwaardig dat u niet meer zou weten dat de bende aan u persoonlijk vroeg om 20 dollar per week te betalen in plaats van de gebruikelijke 20 dollar per maand. Zelfs indien u nerveus bent, kan aangenomen worden dat u dit nog zou weten.

Ten tweede legt u inconsistente verklaringen af over de datum van de opening van uw tweede handelszaak. Gevraagd wanneer u uw tweede zaak hebt geopend, antwoordde u aanvankelijk dat u daar in december 2018 mee begonnen was. U voegde toe dat de bendeleden zagen dat de zaken goed gingen, dat u voldoende klanten had en ze dus op 27 september bij uw echtgenote in de winkel kwamen. Gevraagd om verduidelijking, stelde u dat u uw werkneemster in de eerste zaak had gelaten en uw vrouw in de andere omdat u weg moest om goederen te kopen (CGVS, p. 16). Daarna zegt u opnieuw dat u de tweede winkel opende in december en dat deze winkel dan zo'n twee, drie maanden open was. Opnieuw geopperd dat het niet kan dat uw vrouw in de ene winkel was en uw werkneemster in de andere als u uw tweede winkel pas had geopend in december zegt u dat u het zich allemaal niet

goed meer kan herinneren. U komt niet verder dan te verklaren dat uw vrouw de 27ste in de winkel was en dat het tussen september en december moest geweest zijn want dat u de winkel al had geopend (CGVS echtgenote, p. 17). Ook uw vrouw geeft aan dat u een tweede zaak opende in 2018, maar gevraagd wanneer precies antwoordt ze dat ze het niet zo goed weet en zich de maand niet kan herinneren (CGVS echtgenote, p. 7). Omdat uw vrouw niet weet wanneer de tweede zaak openging, wordt gevraagd of ze er dan ooit naartoe ging waarop ze repliceerde dat ze er bijna nooit naartoe ging en in totaal slechts zo'n 10 keer naar de winkel is geweest (CGVS echtgenote, p. 11). Eveneens kent uw vrouw het adres van de tweede winkel niet (CGVS echtgenote, p. 7 en 11). Later geeft uw vrouw aan dat ze na het incident op 26 november naar uw tweede zaak verhuisde en vanaf dan daar verbleef (CGVS echtgenote, p. 14). Het is dan ook zeer vreemd dat uw vrouw het adres niet zou kennen van de tweede zaak temeer gezien ze hier woonde sinds 26 november. Bijkomend blijkt uit de facturen die u neer hebt gelegd dat er reeds in juni, juli en augustus van 2018 verscheidene producten naar het adres van de tweede zaak werden verstuurd.

Daarnaast zijn uw verklaringen over de renta die u diende te betalen evenmin eensluidend. Zo zegt u dat u op 21 december geslagen werd door bendeleden omdat u de renta niet betaald had (CGVS, p. 21). Gevraagd hoe het kwam dat u een betalingsachterstand had opgelopen, antwoordde u dat u naar de kerk was gegaan en was vergeten was om geld achter te laten bij uw medewerkster. U zegt dat u hen één keer niet betaald had (CGVS, p. 21) en slechts een achterstand van zo'n drie, vier dagen of een week had opgelopen (CGVS, p. 22). Wanneer u dan gevraagd wordt in welke maand u de laatste keer renta had betaald, zegt u dat dit in november was (CGVS, p. 22). U werd er op gewezen dat dit niet strookte met uw verklaring dat u slechts maximaal een 1 week achterstand had opgelopen en u dan ook de eerste en tweede week van december niet zou betaald hebben. Hierop zegt u dat u in november had betaald en er nog twee, drie weken waren tot 21 december en u deze weken achterstand hebt opgelopen (CGVS, p. 23). Het kan echter niet dat u slechts enkele dagen of zelfs een week betalingsachterstand had indien u daadwerkelijk de laatste keer renta betaalde in november.

Daarnaast geeft u aan dat zowel het incident op 21 december als het incident op de 28ste toen uw vrouw alleen was, allebei in uw tweede winkel plaatsvonden (CGVS, p. 23). Uw vrouw zegt eveneens dat het incident op 21 december in de tweede zaak, de zaak die net geopend was, gebeurde, maar ze geeft aan dat het incident waarbij ze alleen was in de eerste zaak gebeurde. Ze geeft eveneens aan dat ze hierna naar de tweede zaak verhuisde uit angst voor de bendeleden (CGVS echtgenote, p. 13). Jullie verklaringen komen wederom niet overeen.

Ten slotte is het zeer vreemd dat uw partner aangeeft dat zij niets wist van de bedreigingen noch van de renta terwijl ze wel betrokken was bij de problemen. Zo stelt ze dat de werkneemster nooit renta betaald heeft en dat u de enige in de winkel was die de renta betaalde. Daarna geeft ze, gevraagd hoe vaak u 20 dollar per week betaalde, aan dat ze niet wist hoe vaak u renta betaalde en zegt ze eveneens dat ze niet goed wist dat u bedreigd werd. Ook verklaart uw vrouw dat ze van niets wist totdat ze zelf benaderd werd op 26 november en dat ze toen pas vroeg aan u wat er gebeurde, hetgeen niet aannemelijk is (CGVS echtgenote, p. 12 en 13). Dit temeer omdat ze in de winkel aanwezig was toen de bendeleden binnenkwamen op 28 mei. Daarnaast verklaart ze dat u reeds sinds 27 september naar de tweede zaak verhuisde en daar bleef overnachten (CGVS echtgenote, p. 13 en 14), wat opnieuw vragen oproept bij haar verklaring dat ze niets zou geweten hebben van de afpersingen en bedreigingen voor 26 november.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen kan er geen enkel geloof worden gehecht aan uw vluchtmotieven.

De neergelegde documenten kunnen niets wijzigen aan de genomen beslissing. De gegevens in jullie paspoorten, identiteitskaarten, huwelijksakte, tewerkstellingsattest, belastingaangiftes en vliegtickets worden immers niet betwist. Uw handelsactiviteiten die u staafde aan de hand van facturen worden op zich evenmin in twijfel getrokken. Dat u renta moest betalen en problemen kende met bendeleden kan uit deze facturen geenszins worden afgeleid. De dreigberichten via Facebook kunnen niets veranderen aan de beslissing aangezien niet duidelijk is wie de ontvanger is van de berichten. Bovendien is het eenvoudig om een account aan te maken en bedreigingen te ensceneren. Over het WhatsApp bericht kan hetzelfde gezegd worden. Er kan zelfs niet uit afgeleid worden dat u de ontvanger bent van het dreigbericht, aangezien er nergens naar u wordt verwezen. De met de hand geschreven dreigbrief kan door om het even wie zijn opgesteld waardoor er geen enkele bewijskracht aan kan worden toegekend. De klacht die u indiende bij de procureur voor de verdediging van mensenrechten en hun verrichte onderzoek kunnen de hierboven vermelde inconsistenties evenmin verklaren en wijzigen dan ook niets aan de beslissing. Documenten hebben immers enkel het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van waarschijnlijke en geloofwaardige verklaringen kracht bij te zetten, hetgeen hier niet het geval is. Hetzelfde kan gezegd worden over de brief van uw advocaat. Dit is bovendien geen objectieve bron. Uit het medisch attest dd. 21 december 2018 blijkt enkel dat de arts kneuzingen en hematomen heeft vastgesteld en dat u aangevallen werd door vreemden. Dit laatste berust echter louter op uw eigen

verklaringen. Dat u daadwerkelijk problemen kende met de bende MS kan uit het attest niet worden afgeleid.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in El Salvador werd de COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 15 juli 2019 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20190715.pdf) en de "UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador" van maart 2016 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/56e706e94.html>) in rekening genomen. Uit deze informatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid is en wordt gepleegd door georganiseerde misdaadgroepen, de Salvadoraanse politie en de veiligheidsdiensten die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaan met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

De georganiseerde misdaad is erg actief in El Salvador en het merendeel van de criminele activiteiten die in het land plaatsvinden is bendegerelateerd. Het geweld wordt er gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in El Salvador is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in El Salvador zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Voorts dient te worden opgemerkt dat er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat u louter en alleen op basis van uw verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in Vluchtelingrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling. U hebt overigens in dit verband zelf geen vrees aangehaald.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ireland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat het Commissariaat-generaal voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de COI Focus El Salvador: Retour au pays des ressortissants van 9 januari 2020 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_retour_au_pays_des_ressortissants_20200109.pdf), blijkt dat de voorbije jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen) terugkeerden naar hun land van herkomst, voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico. Velen van hen keerden terug na een jarenlang verblijf in het buitenland. Het aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende lijn. Uit een bevraging van IOM in 2019 gaven terugkeerders aan dat het gebrek aan economische mogelijkheden de hoofdreden was om te emigreren uit El Salvador. Vanuit België werden er sinds 2015 geen Salvadoranen gedwongen teruggeleid en keerden 27 personen vrijwillig terug naar El Salvador met behulp van IOM en de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa kunnen reizen, komen zij niet aanmerking voor hulp bij hun re-integratie na terugkeer, op uitzonderingen

na. Uit de informatie blijkt tevens dat er ter bevordering van de re-integratie bij terugkeerders verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en aangeboden worden door zowel de Salvadoraanse overheid als verschillende internationale organisaties. Wat betreft de veiligheidssituatie van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen.

Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders kan leiden tot afpersing door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de informatie van de COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 15 juli 2019 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20190715.pdf) blijkt dat afpersing een

alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

1.2. Ten aanzien van S.B.D.A. (hierna: tweede verzoekende partij):

"A. Feitenrelaas

U bent een El Salvadoraans staatsburger geboren en getogen in de stad San Miguel gelegen in het gelijknamig departement. U woonde er met uw echtgenoot en zoontje in de colonia Aurora tot in januari 2018. Hierna woonden jullie tot aan uw jullie vertrek met uw neef in Zacamil gelegen in de regio San Salvador.

Uw partner startte in januari 2016 een eigen zaak waar hij meubels, computers en andere producten verkocht. Op 4 mei 2018 kwamen er twee mannen zijn zaak binnen en ze vroegen hoeveel de zaak waard was en welke investeringen er waren gedaan. Uw echtgenoot antwoordde dat hij dat niet wist omdat hij maar gewoon een bediende was, hoewel hij eigenlijk de eigenaar van de zaak was. Ze zeiden dat dit geen probleem was en vertrokken weer. Op 28 mei 2018 rond 10 uur 's ochtends kwamen opnieuw vier bendeleden naar de winkel. Ze bedreigden uw echtgenoot, zeiden dat hij had gelogen en scholden hem uit. Ze zeiden dat hij hen bedrogen had en nu met hen moest samenwerken. Vanaf dan moest hij 20 dollar per maand betalen. Uw partner opende tussen september 2018 en december 2018 een tweede winkel en verdeelde zijn tijd tussen deze twee handelszaken. Op 27 september 2018 kwamen bendeleden opnieuw 's morgens de zaak binnen. Ze bedreigden de werkneemster en vroegen haar waar uw echtgenoot was. Zij ging hem halen en toen hij naar buiten kwam, bedreigden de bendeleden hem en zeiden dat hij vanaf die dag 20 dollar per week moest betalen. Daarna kwamen op 27 november 2018 opnieuw drie bendeleden langs toen u alleen in de winkel stond. Ze vroegen naar uw echtgenoot en waarom hij niet betaald had. Ze zeiden dat hij het achterstallige bedrag moest betalen. Daarna kwamen op 21 december 2018 opnieuw enkele bendeleden binnen in de zaak en sloten de deur. U hoorde dat ze uw man beledigden en u ging u verbergen met uw zoontje in een kamer in het huis. Uw man werd op de grond geslagen. In januari 2019 kwam er opnieuw een waarschuwing waarbij bendeleden meedeelden dat ze het beu waren en als jullie niet zouden betalen ze u zouden verkrachten en uw zoontje zouden vermoorden. Op 10 januari verhuisde u met uw gezin naar de neef van uw partner in Zacamil waar jullie verbleven tot aan jullie vertrek naar België. U kreeg in februari 2019 bedreigingen via Facebook en uw man kreeg eveneens berichten op Whatsapp met bedreigingen van bendeleden. Ook had uw partner, toen zijn winkels nog open waren, meermaals dreigbrieven ontvangen. Hij ging naar het openbaar ministerie waar hij deze informatie, alsook foto's van de bendeleden en video's doorgaf. Toen uw man terugging naar het ministerie kreeg hij geen antwoord. Hij wendde zich daarna tot de ombudsman voor mensenrechten en uit hun onderzoek bleek dat het openbaar ministerie geen bewijzen of info meer had over jullie zaak.

Op 4 juni 2019 reisde u, samen met uw echtgenoot R.A.S.N. (CGVS 1917777; O.V. 8.862.526) en jullie minderjarige zoon R.S.,J.N., per vliegtuig naar België. U kwam aan in België op 5 juni 2019 en diende een verzoek om internationale bescherming in op 13 juni 2019.

Ter staving van uw verzoek legt u volgende documenten neer: uw paspoort; de paspoorten van uw partner en zoon; uw identiteitskaart en deze van uw partner; belastingsaangiftes; dreigberichten verstuurd via Facebook; dreigberichten verstuurd via WhatsApp; een handgeschreven dreigbrief; facturen van uw winkel; een klacht die u neerlegde bij het bureau voor de verdediging van mensenrechten; een verslag van het onderzoek van het bureau voor de verdediging van mensenrechten; uw huwelijksakte; een brief van uw advocaat in El Salvador; een bewijs van tewerkstelling dd. 2015; een medisch attest dd. 21 december 2018 en de vliegtickets van u en uw gezinsleden.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Uit uw verklaringen en uit uw administratief dossier blijkt dat u zich op dezelfde asielmotieven als diegene aangehaald door uw echtgenoot baseert. Aangezien inzake het verzoek om internationale bescherming van uw echtgenoot een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen, kan er ook aan uw verzoek geen gunstig gevolg worden gegeven. De beslissing van uw echtgenoot luidt als volgt:

[...] [zie supra]

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de samenhang

Tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen inzake eerste (CG nummer 1917777) en tweede verzoekende partij (CG nummer 1917777B) werd beroep aangetekend bij verzoekschriften van 17 juli 2020, gekend bij de Raad onder de dossiernummers RvV 250 420 en RvV 250 419.

Gelet op de familiale band tussen de verzoekende partijen en in acht genomen dat (i) zij zich beroepen op dezelfde vervolgingsfeiten; (ii) de motieven van de beslissingen inzake verzoekende partijen gelijklopend zijn; (iii) ook de inhoud van hun respectieve verzoekschriften overeenstemt, worden de voormelde zaken omwille van hun verknochtheid in het kader van de goede rechtsbedeling gevoegd.

3. Het verzoekschrift

3.1. In een enig middel beroepen de verzoekende partijen zich op de schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

3.2. In hun verzoekschriften stellen de verzoekende partijen dat de verwerende partij de situatie in El Salvador minimaliseert. Zij betogen dat zij uitgebreid hebben verteld over de bedreigingen en afpersingen door de bendeleden. Het feit dat de daden van de bendes niet hoofdzakelijk politiek zijn ingegeven, betekent volgens hen niet dat zij niet gewelddadig tewerk gaan en dat hun leven niet in gevaar zou zijn.

Waar in de bestreden beslissingen tegenstrijdigheden worden aangehaald, betogen de verzoekende partijen in hun verzoekschriften als volgt:

“Verzoekende partij vertelde over het meest traumatische gebeurtenis uit haar leven. Het was een erg enge en stressvolle periode en het is niet zo vreemd dat zij sommige dingen door elkaar haalde tijdens het gehoor en de chronologie van de zaken zich niet meer volledig herinnert.”

Verder stellen de verzoekende partijen dat eerste verzoekende partij haar zaak opende in 2018 maar zich niet meer herinnert welke maand dit exact was. Zij voeren aan dat het niet hoeft te verbazen dat er in juni, juli en augustus reeds facturen op het adres van de tweede zaak werden verstuurd aangezien zij allerlei zaken aankochten alvorens de zaak openging en deze zaken op het adres van de tweede zaak werden gefactureerd. Zij menen dat de verwerende partij zich focust op pietluttigheden en tegenstrijdigheden die er geen zijn en hun volledige relaas uit het oog verliest. Zij stellen dat eerste verzoekende partij haar problemen en vrees tijdens haar persoonlijk onderhoud uitvoerig heeft uiteengezet. Zij citeren uit de notities van het persoonlijk onderhoud van eerste verzoekende partij.

Vervolgens, waar in de bestreden beslissing wordt gesteld dat tweede verzoekende partij niets afwist van de bedreigingen en de renta, betogen de verzoekende partijen dat eerste verzoekende partij haar echtgenote niet onnodig ongerust wou maken en haar zo weinig mogelijk vertelde over de bedreigingen en de renta die zij moest betalen en die telkens werd verhoogd.

Verder menen de verzoekende partijen dat de verwerende partij de werking van de bendes in El Salvador niet kent. Zij wijzen erop dat zij en hun familie met de dood werden bedreigd en geen kant meer op konden. Zij begrijpen niet hoe de verwerende partij kan stellen dat er geen gevaar voor hun leven zou zijn in geval van terugkeer naar El Salvador. Zij menen dat de verwerende partij onredelijk en onvoorzichtig tewerk is gegaan en dat zij wel degelijk in aanmerking komen voor de vluchtelingenstatus.

Tevens menen de verzoekende partijen dat zij minstens in aanmerking komen voor de subsidiaire beschermingsstatus. Zij merken op dat de verwerende partij niet ontkent dat de situatie in El Salvador precair is doch meent dat de verzoekende partijen niet in aanmerking zouden komen voor de subsidiaire beschermingsstatus. Zij begrijpen niet hoe de verwerende partij kan stellen dat de verzoekende partijen kunnen terugkeren naar El Salvador zonder gevaar voor hun leven. Zij voeren aan dat het rapport waarop de verwerende partij zich steunt, achterhaald is, dat de (humanitaire) situatie in El Salvador anno 2020 volledig is ontspoord en dat El Salvador wordt gerund door bendes en wordt gezien als een van de gevaarlijkste landen ter wereld. Vervolgens citeren zij uit twee internetartikelen. Tevens wijzen de verzoekende partijen op de coronacrisis die volgens hen de situatie helemaal dreigt te laten ontsporen. Zij menen dat de verwerende partij bezwaarlijk kan volharden dat zij kunnen terugkeren naar El Salvador en er een menswaardig leven kunnen lijden. Zij betogen dat zij niet alleen zullen worden geconfronteerd met de bendes die hen afpersen, maar dat zij door de crisis geen werk meer zullen hebben en niet de noodzakelijke medische zorg zullen kunnen krijgen indien zij besmet zouden geraken met deze ziekte.

De verzoekende partijen besluiten in hun verzoekschriften als volgt:

“Verzoekende partij meent dat verwerende partij bijzonder onzorgvuldig te werk is gegaan en ten onrechte de vluchtelingenstatus, minstens het statuut van subsidiaire bescherming aan verzoekende partij geweigerd heeft.

Een dergelijke manier van redeneren en desgevallend gebrekkig onderzoeken schendt dan ook op een kennelijke wijze de algemene beginselen van behoorlijk bestuur als het redelijkheidbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

De verzoekende partij meent dan ook dat de thans bestreden beslissing een schending uitmaakt van het artikel 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partij moet in hoofdorde erkend worden als vluchteling. Subsidiair de subsidiaire bescherming toegekend krijgen. De verzoekende partij meent dan ook in ondergeschikte, dat de beslissing minstens vernietigd dient te worden en teruggestuurd moet worden naar de verwerende partij voor verder en grondig onderzoek.”

4. De verwerende partij brengt geen nota met opmerkingen bij.

De verwerende partij brengt een aanvullende nota bij waarin zij de algemene veiligheidssituatie in El Salvador bespreekt en waarin weblinks zijn opgenomen naar de volgende landeninformatie:

- de COI Focus *“El Salvador. Retour au pays après un épisode migratoire”* van 17 december 2020,
- de COI Focus *“El Salvador. Situation Sécuritaire”* van 12 oktober 2020, en
- de *“UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador”* van maart 2016.

5. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoekers daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om *“een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie”* te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

6. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast en samenwerkingsplicht wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unie-rechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

7. Formele motivering

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissingen op eenvoudige wijze in die beslissingen kunnen gelezen worden zodat de verzoekende partijen er kennis van hebben kunnen nemen en hebben kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissingen aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikken. Daarmee is voldaan aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). De verzoekende partijen maken niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hen niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat de verzoekende partijen de motieven van de bestreden beslissing kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen.

8. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 en van artikel 48/4, a) en b) van de Vreemdelingenwet

8.1. De verzoekende partijen voeren aan dat zij door de bende MS13 werden bedreigd tot het betalen van een renta. Voor de samenvatting van de vluchtmotieven verwijst de Raad naar het feitenrelaas in de bestreden beslissingen, waarvan de uiteenzetting niet wordt betwist door de verzoekende partijen.

8.2. Ter staving van hun verzoek om internationale bescherming brengen de verzoekende partijen de volgende documenten bij (zie map 'Documenten' in het administratief dossier): hun paspoorten en het paspoort van hun zoon, hun identiteitskaarten, belastingaangiftes, dreigberichten op Facebook, dreigberichten op Whatsapp, een handgeschreven dreigbrief, facturen van hun winkel, een klacht bij het bureau voor de verdediging van de mensenrechten en een verslag van het onderzoek van dit bureau, hun huwelijksakte, een brief van hun Salvadoraanse advocaat, een bewijs van tewerkstelling, een medisch attest d.d. 21 december 2018 en vliegtickets.

De paspoorten, de identiteitskaarten en de huwelijksakte staven enkel de nationaliteit, de identiteit en het huwelijk van de verzoekende partijen, hetgeen heden niet wordt betwist. De vliegtickets staven de reisweg van de verzoekende partijen naar België, een element dat heden evenmin wordt betwist maar op zich geen *nexus* vertoont met hun vluchtrelaas.

De belastingaangiftes, de facturen van hun winkel en het bewijs van tewerkstelling staven de tewerkstelling en de handelsactiviteiten van de verzoekende partijen. Dat eerste verzoekende partij een handelaar is wordt *in casu* niet betwist, doch deze documenten op zich volstaan niet om aannemelijk te maken dat eerste verzoekende partij twee winkels uitbaatte en dat bendeleden renta van verzoekers eisten.

De dreigberichten op Facebook en Whatsapp en de handgeschreven dreigbrief ontberen bewijswaarde daar dergelijke documenten door gelijk wie, gelijk waar en gelijk wanneer kunnen worden opgemaakt zodat de echtheid ervan niet kan worden nagegaan.

De klacht bij het parket is opgesteld op basis van de verklaringen van de eerste verzoekende partij. Enkel op basis daarvan kan niet worden geverifieerd of de beweerde feiten zich werkelijk hebben voorgedaan. De verzoekende partijen brengen geen documenten bij met betrekking tot het verdere verloop van deze klacht of het resultaat ervan noch enige andere informatie over de verdere opvolging ervan. Aldus blijkt niet dat haar klacht inhoudelijk werd onderzocht en bevestigd door de instantie die ze noteerde.

Aan de brief van de Salvadoraanse advocaat kan slechts een beperkte bewijswaarde toegekend worden, daar deze in feite op basis van de verklaringen van verzoekers uitgewerkt werd. Uit de brief van de advocaat blijkt niet of deze persoon zich nog op andere bronnen beroept heeft om deze brief uit te werken.

Uit het medisch attest blijkt enkel dat eerste verzoekende partij op 21 december 2018 medische verzorging behoefde omwille van kneuzingen en hematomen na een aanval door vreemden, doch de door de verzoekende partijen geschetste omstandigheden van deze aanval blijken niet uit dit attest. Daarenboven vormt een medisch attest geen sluitend bewijs voor de omstandigheden waarin de hierin vastgestelde verwondingen werden opgelopen. De arts doet vaststellingen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt en rekening houdend met zijn bevindingen kan de arts vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen verwondingen. Hij kan dit onder meer afleiden uit de ernst en de plaats van de verwondingen. Een arts kan echter nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarin de verwondingen werden opgelopen.

Hoewel de verzoekende partijen zich aldus wel hebben ingespannen om documentaire bewijzen voor te leggen, moet de Raad vaststellen dat deze stukken wegens hun inhoud in deze stand van zaken op zich niet volstaan om hun vrees voor vervolging aannemelijk te maken.

Bijgevolg moet worden nagegaan of de verklaringen van de verzoekende partijen voldoende consistent, gedetailleerd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van hun vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met hun land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, als geloofwaardig kunnen worden beschouwd.

8.3. Uit de objectieve landeninformatie die door de partijen ter beschikking wordt gesteld, blijkt dat er in El Salvador verschillende bendes actief zijn die een grote invloed uitoefenen op het dagelijkse leven in de wijken waar ze territoriale controle uitoefenen. De bendes zijn goed georganiseerd, kennen een hiërarchische structuur en hun criminele activiteiten zijn divers. Zo is afpersing een veelvoorkomende praktijk en maken zij zich verder schuldig aan bedreigingen, moordaanslagen, diverse (seksuele) geweldplegingen en gedwongen rekrutering. Uit de landeninformatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid en bijzonder ernstig is waardoor het land momenteel wordt beschouwd als één van de gevaarlijkste ter wereld (COI Focus *“El Salvador: Situation sécuritaire”* van 12 oktober 2020, p. 6; UNHCR guidelines). De bendes viseren ook burgers met een welbepaald profiel. Uit de landeninformatie blijken een aantal potentiële risicoprofielen die slachtoffer kunnen worden van geweld zoals personen die zich verzetten tegen de bendes en personen van wie wordt vermeend dat zij een bendelid zijn, LGBT-personen, inheemse volkeren, personen die slachtoffer kunnen worden van afpersing, informanten, getuigen en slachtoffers van misdaden begaan door bendes en bepaalde beroepen zoals journalisten, mensenrechtenverdedigers, gemeenschapsleiders, onderwijzers,

(ex)politieën en (ex)militairen, rechters, officieren van justitie en advocaten (COI Focus 12 oktober 2020, p. 14-24; UNHCR guidelines, p. 28 e.v.).

De Raad herinnert er evenwel aan dat het loutere gegeven dat de verzoekende partijen vallen onder een bepaald profiel, niet volstaat om een nood aan internationale bescherming vast te stellen maar dat dit afhankelijk is van de individuele omstandigheden van de zaak, zoals in de richtlijnen van UNHCR zelf wordt onderkend (*“may be in need of (...) protection (...) depending on the circumstances of the individual case”*). Het is aan de verzoekende partijen om op individuele en concrete wijze aannemelijk te maken dat zij omwille van een bepaald profiel dreigen te worden vervolgd bij een terugkeer naar El Salvador. Bij de beoordeling of er een redelijke mate van waarschijnlijkheid bestaat dat zij zullen worden blootgesteld aan vervolging of ernstige schade bij terugkeer naar hun land van herkomst, moeten deze individuele en concrete omstandigheden worden beoordeeld en afgewogen in het licht van de algemene omstandigheden in El Salvador.

8.4. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal dat de verzoekende partijen er niet in slagen om het risico individueel en *in concreto* aannemelijk te maken. Om volgende redenen kan er geen geloof worden gehecht aan de door hen aangehaalde problemen.

8.5. In de bestreden beslissingen motiveert de commissaris-generaal vooreerst terecht dat de verklaringen van de verzoekende partijen over het incident in september 2018, waarbij de bendeleden naar de winkel van eerste verzoekende partij zouden zijn gekomen en de renta verhoogden van 20 dollar per maand naar 20 dollar per week, onderling niet overeenstemmen:

“Ten eerste komen uw verklaringen over het incident in september niet overeen met deze van uw echtgenote. Zo stelt u dat u op 28 september zelf niet aanwezig was en dat er een werknemster in de winkel stond. De bendeleden bedreigden haar, vroegen waar u was en zeiden dat u vanaf dan elke week 20 dollar zou moeten betalen (CGVS, p. 12). Gevraagd waar u was op 28 september zegt u dat u goederen was gaan kopen. U verklaart eveneens dat uw vrouw in een winkel was. Gevraagd wie er aanwezig was in de winkel, zegt u dat u zich niet goed kan herinneren of uw vrouw of uw bediende in de winkel was. Wel zegt u dat u zeker bent dat u zelf niet in de winkel was omdat u om goederen was gegaan (CGVS, p. 18). Gevraagd of u zeker bent dat u niet thuis was op 28 september zegt u dat u er niet was en pas 's avonds naar daar bent gegaan om uw goederen af te zetten (CGVS, p. 19). Uw vrouw verklaart echter dat het incident met de bediende op 27 september gebeurde. Ook zegt ze dat u zich in het huis bevond en de bediende werd verplicht om u te gaan halen. U kwam dan naar buiten, waarna ze u bedreigden en zeiden dat u vanaf dan 20 dollar per week in plaats van per maand moest betalen (CGVS echtgenote, p. 9). Geconfronteerd met deze verklaringen zegt u dat u alles door elkaar haalt en enorm nerveus bent. Ook zegt u dat u zich de dag herinnert, maar de datum niet. Gevraagd of het wel degelijk klopt dat uw bediende u kwam zoeken, verklaart u dat ze bij u is gekomen, zei dat u naar hen moest gaan en dat ze u dan vertelden dat u vanaf dan 20 dollar per week moest betalen (CGVS, p. 19). Het is echter niet geloofwaardig dat u niet meer zou weten dat de bende aan u persoonlijk vroeg om 20 dollar per week te betalen in plaats van de gebruikelijke 20 dollar per maand. Zelfs indien u nerveus bent, kan aangenomen worden dat u dit nog zou weten.”

In hun verzoekschriften komen de verzoekende partijen dienaangaande niet verder dan erop te wijzen dat het om traumatische gebeurtenissen gaat uit een enge en stressvolle periode waardoor eerste verzoekende partij sommige dingen door elkaar haalde en zich de chronologie van de zaken niet meer volledig herinnerde. De Raad wijst erop dat de aangehaalde tegenstrijdigheden betrekking hebben op de kernelementen van het vluchtrelaas van de verzoekende partijen, zodat redelijkerwijze kan worden verwacht dat zij dienaangaande coherente en gelijklopende verklaringen afleggen. De verzoekende partijen brengen geen medisch en/of psychologisch attest bij waaruit zou kunnen blijken dat zij getraumatiseerd zijn en/of dat zij hierdoor niet in staat zouden zijn tot het afleggen van coherente, gedetailleerde en geloofwaardige verklaringen met betrekking tot de kernelementen van hun vluchtrelaas. Daar de voorgehouden feiten een manifeste afwijking vormen op de alledaagsheid en gelet op de verregaande impact die deze voorgehouden feiten op hun verdere leven hebben gehad, kan redelijkerwijze worden aangenomen dat deze feiten in hun geheugen zijn gegrift en dat zij er ook enige tijd later coherente en gelijklopende verklaringen over kunnen afleggen, *quod non*.

Verder motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissingen terecht dat eerste verzoekende partij incoherente verklaringen aflegt over de datum van het openen van zijn tweede handelszaak:

“Ten tweede legt u inconsistente verklaringen af over de datum van de opening van uw tweede handelszaak. Gevraagd wanneer u uw tweede zaak hebt geopend, antwoordde u aanvankelijk dat u daar in december 2018 mee begonnen was. U voegde toe dat de bendeleden zagen dat de zaken goed gingen, dat u voldoende klanten had en ze dus op 27 september bij uw echtgenote in de winkel kwamen. Gevraagd om verduidelijking, stelde u dat u uw werkneemster in de eerste zaak had gelaten en uw vrouw in de andere omdat u weg moest om goederen te kopen (CGVS, p. 16). Daarna zegt u opnieuw dat u de tweede winkel opende in december en dat deze winkel dan zo’n twee, drie maanden open was. Opnieuw geopperd dat het niet kan dat uw vrouw in de ene winkel was en uw werkneemster in de andere als u uw tweede winkel pas had geopend in december zegt u dat u het zich allemaal niet goed meer kan herinneren. U komt niet verder dan te verklaren dat uw vrouw de 27ste in de winkel was en dat het tussen september en december moest geweest zijn want dat u de winkel al had geopend (CGVS echtgenote, p. 17). Ook uw vrouw geeft aan dat u een tweede zaak opende in 2018, maar gevraagd wanneer precies antwoordt ze dat ze het niet zo goed weet en zich de maand niet kan herinneren (CGVS echtgenote, p. 7). Omdat uw vrouw niet weet wanneer de tweede zaak opening, wordt gevraagd of ze er dan ooit naartoe ging waarop ze repliceerde dat ze er bijna nooit naartoe ging en in totaal slechts zo’n 10 keer naar de winkel is geweest (CGVS echtgenote, p. 11). Eveneens kent uw vrouw het adres van de tweede winkel niet (CGVS echtgenote, p. 7 en 11). Later geeft uw vrouw aan dat ze na het incident op 26 november naar uw tweede zaak verhuisde en vanaf dan daar verbleef (CGVS echtgenote, p. 14). Het is dan ook zeer vreemd dat uw vrouw het adres niet zou kennen van de tweede zaak temeer gezien ze hier woonde sinds 26 november. Bijkomend blijkt uit de facturen die u neer hebt gelegd dat er reeds in juni, juli en augustus van 2018 verscheidene producten naar het adres van de tweede zaak werden verstuurd.”

In hun verzoekschriften stellen de verzoekende partijen dat eerste verzoekende partij zich niet meer exact herinnert in welke maand van 2018 zij haar tweede handelszaak opende. Aangezien de verzoekende partijen de bedreigingen van de bendeleden linken aan het succes van de handelszaak/handelszaken van eerste verzoekende partij kan redelijkerwijze worden verwacht dat zij in staat is de opening van haar tweede handelszaak op een meer precieze wijze in de tijd te situeren. Temeer daar zij de handelszaak verkochten teneinde hun reis naar België te bekostigen (administratief dossier RvV 250 420, stuk 7, “vragenlijst”, vraag 3.5 en notities van het persoonlijk onderhoud eerste verzoekende partij, p. 6). Waar de verzoekende partijen in hun verzoekschriften nog stellen dat er reeds in juni, juli en augustus facturen op het adres van de tweede zaak werden opgemaakt omdat “zij allerlei zaken aankochten voor dat de zaak open ging en deze tevens gefactureerd werden op het adres van de tweede zaak”, komen zij niet verder dan het *post factum* opwerpen van een blote bewering waarvan zij nooit eerder melding maakten. Indien de tweede handelszaak reeds in juni 2018 werd opgericht en er reeds aankopen op het adres van deze handelszaak werden gefactureerd, kan redelijkerwijze worden verwacht dat de verzoekende partijen hiervan tijdens hun persoonlijk onderhoud melding zouden maken indien zij worden bevraagd omtrent de opening van deze tweede handelszaak, *quod non*. Waar de verzoekende partijen in hun verzoekschriften stellen dat de commissaris-generaal zich focust op pietluttigheden, dient herhaald dat de verzoekende partijen de bedreigingen van de bendeleden linken aan het succes van de handelszaak/handelszaken van eerste verzoekende partij, zodat deze motieven wel degelijk raken aan de kern van het door hen aangevoerde vluchtrelaas. Waar de verzoekende partijen in hun verzoekschriften citeren uit de notities van het persoonlijk onderhoud van eerste verzoekende partij, komen zij niet verder dan het herhalen van haar eerdere verklaringen, hetgeen op zich niet kan worden beschouwd als een dienstig verweer.

Verder motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissingen terecht dat de verklaringen van de verzoekende partijen over de renta die zou moeten worden betaald en over de incidenten in december 2018 evenmin coherent en gelijklopend zijn:

“Daarnaast zijn uw verklaringen over de renta die u diende te betalen evenmin eensluidend. Zo zegt u dat u op 21 december geslagen werd door bendeleden omdat u de renta niet betaald had (CGVS, p. 21). Gevraagd hoe het kwam dat u een betalingsachterstand had opgelopen, antwoordde u dat u naar de kerk was gegaan en was vergeten was om geld achter te laten bij uw medewerkster. U zegt dat u hen één keer niet betaald had (CGVS, p. 21) en slechts een achterstand van zo’n drie, vier dagen of een week had opgelopen (CGVS, p. 22). Wanneer u dan gevraagd wordt in welke maand u de laatste keer renta had betaald, zegt u dat dit in november was (CGVS, p. 22). U werd er op gewezen dat dit niet strookte met uw verklaring dat u slechts maximaal een 1 week achterstand had opgelopen en u dan ook de eerste en tweede week van december niet zou betaald hebben. Hierop zegt u dat u in november had betaald en er nog twee, drie weken waren tot 21 december en u deze weken achterstand hebt

opgelopen (CGVS, p. 23). Het kan echter niet dat u slechts enkele dagen of zelfs een week betalingsachterstand had indien u daadwerkelijk de laatste keer renta betaalde in november. Daarnaast geeft u aan dat zowel het incident op 21 december als het incident op de 28ste toen uw vrouw alleen was, allebei in uw tweede winkel plaatsvonden (CGVS, p. 23). Uw vrouw zegt eveneens dat het incident op 21 december in de tweede zaak, de zaak die net geopend was, gebeurde, maar ze geeft aan dat het incident waarbij ze alleen was in de eerste zaak gebeurde. Ze geeft eveneens aan dat ze hierna naar de tweede zaak verhuisde uit angst voor de bendeleden (CGVS echtgenote, p. 13). Jullie verklaringen komen wederom niet overeen.”

Dienaangaande voeren de verzoekende partijen in hun verzoekschriften geen enkel concreet en inhoudelijk verweer. Aldus blijven voormelde motieven onverminderd overeind.

Vervolgens motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissingen terecht dat het niet aannemelijk is dat tweede verzoekende partij aanvankelijk niets wist van de bedreigingen en de te betalen renta:

“Ten slotte is het zeer vreemd dat uw partner aangeeft dat zij niets wist van de bedreigingen noch van de renta terwijl ze wel betrokken was bij de problemen. Zo stelt ze dat de werknemster nooit renta betaald heeft en dat u de enige in de winkel was die de renta betaalde. Daarna geeft ze, gevraagd hoe vaak u 20 dollar per week betaalde, aan dat ze niet wist hoe vaak u renta betaalde en zegt ze eveneens dat ze niet goed wist dat u bedreigd werd. Ook verklaart uw vrouw dat ze van niets wist totdat ze zelf benaderd werd op 26 november en dat ze toen pas vroeg aan u wat er gebeurde, hetgeen niet aannemelijk is (CGVS echtgenote, p. 12 en 13). Dit temeer omdat ze in de winkel aanwezig was toen de bendeleden binnenkwamen op 28 mei. Daarnaast verklaart ze dat u reeds sinds 27 september naar de tweede zaak verhuisde en daar bleef overnachten (CGVS echtgenote, p. 13 en 14), wat opnieuw vragen oproept bij haar verklaring dat ze niets zou geweten hebben van de afpersingen en bedreigingen voor 26 november.”

In hun verzoekschriften stellen de verzoekende partijen dat eerste verzoekende partij haar echtgenote niet onnodig ongerust wou maken en haar zo weinig mogelijk vertelde over de bedreigingen en de renta. Gelet op de algemene situatie in El Salvador, waar bendegerelateerd geweld wijdverspreid is (zie *supra*), is het allerm minst aannemelijk dat eerste verzoekende partij haar echtgenote niet zou inlichten over de bedreigingen en de renta louter omdat zij haar echtgenote niet onnodig ongerust zou willen maken. Haar echtgenote werkte immers zelf regelmatig in de winkel(s), zodat het geenszins zou zijn uit te sluiten dat haar echtgenote uiteindelijk zelf met de bendeleden zou worden geconfronteerd.

Gezien het geheel van wat voorafgaat, slagen de verzoekende partijen er in hun verzoekschriften geenszins in de hiervoor uit de bestreden beslissingen geciteerde motieven *in concreto* te weerleggen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en correct en worden door de Raad in hun geheel overgenomen en tot de zijne gemaakt.

8.6. Gelet op wat voorafgaat, treedt de Raad de commissaris-generaal bij in zijn beoordeling dat er geen geloof kan worden gehecht aan het vluchtrelaas. Het geheel aan documenten en de verklaringen van de verzoekende partijen in acht genomen en bezien in hun onderlinge samenhang, acht de Raad het vluchtrelaas van de verzoekende partijen en hun vrees voor vervolging niet geloofwaardig. De verzoekende partijen slagen er niet in de concrete problemen die zij zouden hebben, aannemelijk te maken.

8.7. In zoverre de verzoekende partijen aanvoeren dat zij omwille van hun profiel, namelijk personen die zich verzetten tegen de autoriteit en de regels van criminele bendes, tot een risicogroep behoren, herhaalt de Raad dat geen enkel geloof wordt gehecht aan de door hen aangevoerde problemen die hen ertoe zouden hebben aangezet El Salvador te verlaten. Een loutere verwijzing door de verzoekende partijen naar hun profiel, volstaat niet om aan te tonen dat zij in hun land van herkomst werkelijk worden bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond, waartoe de verzoekende partijen in gebreke blijven daar zij niet verder komen dan het poneren van een vrees voor vervolging en het volharden in ongeloofwaardig bevonden verklaringen betreffende de vervolging die zij zouden hebben ervaren. Dit wordt overigens bevestigd door UNHCR in zijn “*Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador*” van maart 2016 waarnaar de verwerende partij verwijst: “*Not all persons falling within the risk profiles outlined in this Section will necessarily be found to be a refugee. Conversely, these risk profiles are not necessarily exhaustive. A claim should not automatically be considered as without merit simply because it does not*

fall within any of the identified profiles. There is no hierarchy implied in the order in which the profiles are presented. All claims by Salvadorian asylum-seekers need to be considered on their own merits in fair and efficient status determination procedures and based on up-to-date country of origin information." (p. 29, eigen onderlijning). Hieruit volgt dat de beoordeling van het risico op vervolging afhankelijk is van de individuele omstandigheden van de verzoekende partijen. De verzoekende partijen moeten aldus concrete, op hun persoon betrokken elementen of feiten aanreiken waaruit zou blijken dat zij persoonlijk omwille van hun profiel dreigen te worden geveiseerd of vervolgd bij een terugkeer naar hun land en regio van herkomst. Gelet op de ongeloofwaardigheid van hun vluchtrelaas, blijven de verzoekende partijen hiertoe in gebreke.

8.8. Volledigheidshalve wijst de Raad nog op wat volgt.

Op basis van de voorliggende landeninformatie, in het bijzonder de COI Focus "*El Salvador: Retour au pays après un épisode migratoire*" van 17 december 2020, kan niet worden aangenomen dat iedere terugkerende Salvadoraan enkel en alleen door deze terugkeer een risico loopt op vervolging dan wel een reëel risico om ernstige schade te ondergaan in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. De terugkeer naar El Salvador blijkt immers een complex gegeven dat door vele factoren wordt beïnvloed waaronder uiteraard het profiel van de verzoeker om internationale bescherming zelf, de achterliggende redenen van zijn vertrek, de duur van het verblijf in het buitenland en het land waar hij heeft verbleven. Er moet een onderscheid worden gemaakt tussen terugkeerders die reeds problemen kenden voor hun vertrek uit El Salvador en de andere terugkeerders. Voorts is onder meer ook duidelijk dat een verblijf in landen waar de Salvadoraanse bendes actief zijn (de Verenigde Staten, naburige landen, ...) en de eventuele rol van de terugkeerder bij deze bendes in het buitenland – of in El Salvador zelf voor het vertrek – belangrijk is bij het beoordelen van de terugkeer. Een individuele beoordeling blijft dan ook noodzakelijk. De richtlijnen van UNHCR laten niet toe anders te oordelen waar UNHCR zelf bemerkt dat enkel "*certain returnees from abroad*" problemen kunnen ondervinden bij terugkeer en dan nog enkel "*depending on the particular circumstances of their case*".

Het volstaat niet om te verwijzen naar een kwetsbaar profiel en algemene landeninformatie om een vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade aannemelijk te maken. Dit moet *in concreto* worden aangetoond. De verzoekende partijen slagen hier niet in.

Zoals reeds gesteld, is de aangehaalde bedreiging niet geloofwaardig. Hieruit blijkt niet dat de verzoekende partijen voor hun komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van bendeleden stonden, evenmin zijn daartoe andere indicaties. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat de verzoekende partijen bij terugkeer naar El Salvador enig verhoogd risico lopen om te worden geveiseerd door bendeleden.

Het feit dat zij een periode in België hebben verbleven, is evenmin voldoende om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade aan te tonen.

De Raad betwist niet dat de verzoekende partijen bij terugkeer te maken kunnen krijgen met afpersing. Afpersing blijkt evenwel een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen waarmee veel Salvadoranen worden geconfronteerd, ongeacht hun migratieverleden. Het risico op afpersing verschilt in wezen niet van het algemeen risico waaraan ook andere Salvadoranen, met of zonder migratieverleden, worden blootgesteld. In de mate dat uit de landeninformatie blijkt dat sommige Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland kunnen worden gezien als welvarend en bijgevolg een verhoogd risico op afpersing *kunnen* lopen, wijst de Raad erop dat het verblijf van de verzoekende partijen in België voor de duur van de procedure als dusdanig niet resulteert in bijzondere kenmerken waardoor zij identificeerbaar zouden zijn als personen die in het buitenland hebben verbleven.

Evenzo, de loutere mogelijkheid om in aanraking te komen met afpersing bij terugkeer omdat zij na een verblijf in het buitenland als welvarend zouden kunnen worden beschouwd, volstaat op zich niet om een persoonlijke vrees voor vervolging of een persoonlijk en reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet aan te tonen. Tevens bereikt afpersing in beginsel als dusdanig niet het vereiste minimumniveau van ernst om als foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet te kunnen worden aangemerkt, laat staan als een daad van vervolging in de zin van artikel 48/3, § 2 van de Vreemdelingenwet.

Het geheel van hun individuele omstandigheden in acht genomen en cumulatief beoordeeld en afgewogen in het licht van de situatie in El Salvador, besluit de Raad dat de verzoekende partijen nalaten concreet aannemelijk te maken dat zij ernstige problemen riskeren bij terugkeer naar El Salvador omwille van het feit dat zij in het buitenland hebben verbleven en moeten terugkeren naar hun land van herkomst.

8.9. Het voorgaande volstaat om te besluiten dat niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

8.10. Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit relaas te toetsen aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming.

8.11. De Raad ontwaart in de rechtsplegingsdossiers geen andere elementen waaruit zou moeten blijken dat de verzoekende partijen bij terugkeer naar El Salvador zouden worden vervolgd of geïdiseerd.

8.12. Voorgaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat voor de verzoekende partijen geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

9. Beoordeling in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet

9.1. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Diakité, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 43).

9.2. De Raad stelt vast dat verwerende partij bij aanvullende nota van 16 maart 2021 de beschikbare landeninformatie heeft geactualiseerd.

9.3. Gelet op het geheel van de beschikbare landeninformatie, wordt niet betwist dat het bendegerelateerd geweld in El Salvador wijdverspreid en bijzonder ernstig is. De bendes maken zich schuldig aan crimineel geweld en er is ook politieel geweld dat uitgaat van de Salvadoraanse overheden. Verder is er sprake van geweld tussen bendes onderling, enerzijds, en confrontaties tussen bendes en de Salvadoraanse overheden, anderzijds.

Daargelaten de vraag of dit geweld kadert in een intern gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, blijkt uit de beschikbare landeninformatie evenwel dat het geweld in El Salvador, hoe wijdverspreid ook, in wezen doelgericht en geïndividualiseerd is. Zo stelt UNHCR dat *“most if not all violence in Salvadorian society is discriminate, targeting specific individuals or groups of individuals for specific reasons”* en *“In these circumstances, the need to consider eligibility for international protection under Article 15(c) of the Qualification Directive (recast) is unlikely to arise.”* (UNHCR guidelines, p. 44-45). Dit wordt beaamd in het rapport *“An atomised crisis Reframing displacement caused by crime and violence in El Salvador”* van september 2018, opgesteld door het Refugee Law Initiative van de Universiteit van Londen, waarin het geweld door de bendes als *“highly targeted and individualized”* wordt gekenmerkt, waarnaar wordt verwezen in de COI Focus van 12 oktober 2020. Het geweld dat wordt gebruikt door bendes en de Salvadoraanse overheden viseert aldus duidelijk welbepaalde personen of groepen van personen voor een welbepaalde reden of doel, zoals hoger vermeld (zie COI Focus *“El Salvador: Situation sécuritaire”* van 12 oktober 2020, p. 14-24; UNHCR guidelines, p. 28 e.v.).

Het hoge aantal moorden waarin dit geweld resulteert, blijkt dan ook voornamelijk het gevolg te zijn van afrekeningen tussen bendeleden dan wel doelgerichte acties door politie en legereenheden, waarbij alle partijen zich schuldig maken aan buitengerechterlijke executies en buitenproportioneel geweld (COI Focus “*El Salvador: Situation sécuritaire*” van 12 oktober 2020, p. 10).

Nergens uit de landeninformatie blijkt dat het geweld in El Salvador resulteert in een hoog aantal burgerslachtoffers die niet specifiek door dit geweld worden geviseerd; noch blijkt dat het type wapens dat wordt gebruikt de kans daartoe zou verhogen. Evenmin worden andere methoden of tactieken gebruikt die de kans op dergelijke burgerslachtoffers vergroten of burgers als doel nemen.

De Raad stelt vast dat, ondanks de schade die omstaande derden kan treffen, het geweld in El Salvador aldus doelgericht en niet willekeurig van aard is. Dat het bendegeweld en de campagnes van de Salvadoraanse overheden tegen de bendes soms resulteren in interne ontheemding en beperkte mobiliteit, doet hieraan geen afbreuk.

Het geweld dat de situatie in El Salvador zo kenmerkt moet dan ook veeleer in overweging worden genomen bij een beoordeling in het licht van artikel 48/3 en artikel 48/4, a) en b) van de Vreemdelingenwet waarbij het aan de verzoeker is om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico te concretiseren. Uit wat hierboven werd besproken, blijkt dat *in casu* geen gegronde vrees voor vervolging noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet werd aannemelijk gemaakt.

Bij gebrek aan willekeurig geweld in El Salvador, is artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

9.4. De verzoekende partijen brengen geen informatie bij waaruit kan blijken dat de inlichtingen waarop bovenstaande analyse is gebaseerd niet langer actueel of correct zouden zijn. De door hen in de verzoekschriften aangehaalde informatie is immers verouderd of ligt in dezelfde lijn als de informatie waarop de voormelde analyse van de veiligheidssituatie in El Salvador is gesteund.

10. Uit het administratief dossier blijkt dat elke verzoekende partij afzonderlijk werd gehoord op het CGVS. Tijdens dit gehoor kregen zij de mogelijkheid hun vluchtmotieven uiteen te zetten en hun argumenten kracht bij te zetten, konden zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en waren zij in de mogelijkheid zich te laten bijstaan door hun advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissingen heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst van verzoekers en op alle dienstige stukken. De stelling dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is te werk gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan gelet op voorgaande evenmin worden volgehouden.

11. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. De verzoekende partijen hebben evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissingen zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissingen te vernietigen en de zaken terug te zenden naar de verwerende partij. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissingen.

12. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat de verzoekende partijen niet als vluchteling kunnen worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komen voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken met de rolnummers RvV X en RvV X worden gevoegd.

Artikel 2

De verzoekende partijen worden niet erkend als vluchteling.

Artikel 3

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig april tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. RYCKASEYS